

Křehké sny modernity ve Východočeské galerii

Do doprovodného programu GRAND Festivalu smíchu se opět připojila i Východočeská galerie, která vás zve na výstavu **KŘEHKÉ SNY MODERNITY** s podtitulem ČSR a Pardubice v zrcadle výtvarného umění 1918–1938. Výstavu si můžete prohlédnout až do 10. března v prostorách Zámku.

„Výstavní projekt věnovaný stému výročí vzniku první Československé republiky mapuje prostřednictvím výtvarného umění období let 1918–1938. Ohniskem zájmu jsou tehdejší celostátně aktuální témata hledání a vytváření identity nového státu, nástup meziválečných avantgard a jejich vzdálený ohlas v regionu, ale i kontrast vyspělé modernistické měšťanské společnosti obracející se k Západu ve srovnání se sociálními a hospodářskými problémy, jež naplno zazněly i ve výtvarném umění. Na základě širšího kontextu výtvarného umění tohoto období usiluje projekt především o vystavění a zhodnocení obrazu regionální podoby meziválečné modernistické společnosti, jejích ideálů, snů, vítězství i pádů s důrazem na nosná lokální témata kultury, sportu a krajiny;“ říká historička umění a kurátorka výstavy **Marcela Rusínková** a dodává: „Výstava, katalog a odborný doprovodný program tak poprvé souhrnně připomíná také významné momenty a přední umělecké osobnosti spjaté svým působením či původem s regionem Pardubicka a okolím, mimo jiné Jaroslava Gruse, Svatopluka Máchala, E. A. Pittermann-Longena, Vojtěcha Sedláčka, ale i Vladimíra Sychru, Miloslava Baše a další.“

Lékař / Miroslav Baše (1936)

Nad výstavou převzal záštitu Roman Línek, první náměstek hejtmána Pardubického kraje. Projekt byl realizován s finanční podporou Ministerstva kultury.

RaS

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně MAXX CREATIVE s.r.o.

Realizaci projektu podporuje:

Významní sponzoři:

Ubytování zajišťuje:

Sponzor
Kuličky smíchu:

Sponzoři cen festivalu:

Sponzoři festivalu:

Hlavní mediální partner:

Mediální partneři:

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Antonína Staňka, hejtmána Pardubického kraje Martina Netolického, primátora města Pardubic Martina Charvát a prezidenta Herecké asociace Ondřeje Kepky. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a statutárního města Pardubice.

Východočeské divadlo Pardubice

19. GRAND FESTIVAL SMÍCHU

IV. čtvrtek 24. ledna 2019 FESTIVALOVÉ NOVIN(KY)

Dnes soutěží... Slovácké divadlo Uherské Hradiště

Falešné našeptávání

aneb Před Pierrem de Marivaux se láska nikam neschová

Slovácké divadlo srdečně zdraví pardubické diváky krásného a prospěšného, dalo by se říci až léčivého „smíchového“ festivalu. Vždyť schopnost smát se postavám jednajícím na scéně, a tím skrze ně s humorem nazírat sami sebe, je jednou z forem divadelní katarze, která je nám všem společná, všechny nás spojuje a je jí dnes a stále velmi třeba.

Ať už to byly Rychlé šípy, 1 + 2 = 6 nebo třeba Na tý louce zelený, vždy jsme si možnosti podílet se na společně prožívané radosti z humoru velmi vážili. Letos ještě přidáme zamilovanost a lásku. Ty jsou totiž hlavním motorem Marivauxových komedií – jde v nich o lásku vzkříšenou bez vědomí či přímo proti vůli některého ze zúčastněných čili o lásku, která se musí nejprve dobývat a její opravdovost prověřit. K tomu je zapotřebí milostných intrik, vyzídelovaných lichotek, pro které se v autorově době vžil termín „marivaudage“ (česky marivodáž). Jde o to brilantně „umluvit“ srdce, které chceme získat, zvláště je-li to srdce dobře situované dámy. Dorant si k tomuto fikanému plánu najme svého sluhu Duboise a nastrčí ho do domu své milé Araminty, která o Dorantově existenci a lásce nemá ani tušení. Podaří se tento smělý plán? Vzplane Aramintino

srdce? A kdo nakonec ostrouhá kolečka?

Skvělá, původně zdobná rokoková komedie, psaná ovšem autorem pro italské herce s tradicí komedie dell'arte, se v krásné společnosti nového překladu Daniely Jobertové a režie Radovana Lipuse stylově posouvá do nám známější éry černobílých filmů pro pamětníky, kdy divadelní kašírka tehdejších filmových kulis připomínala kašítku citovou. Přejeme vám pěknou zábavu!

Iva Šulajová, dramaturgyně inscenace

Doufám ve smích a těším se, říká Tereza Novotná

Herečka **TEREZA NOVOTNÁ** vystudovala brněnskou konzervatoř a po prvním angažmá v Olomouci zakotvila ve Slováckém divadle v Uherském Hradišti, kde se těší velké divácké oblibě. Je držitelkou několika ocenění – Slovácký Oskar, Největší z pierotů a nominací na Cenu Thálie i Cenu Alfreda Radoka. V současné době hraje v inscenacích Fidlovačka, Úča musí pryč a také v komedii **Falešné našeptávání**, se kterou dnes bude s kolegy soutěžit o titul Komédie roku 2018.

Hrajete v Pardubicích poprvé, nebo jste tu už byla?

Byla, nesčetněkrát. Jak na samotném festivalu, tak i mimo něj.

Vaše divadlo přijíždí s komedií Falešné našeptávání, kterou Pierre de Marivaux napsal v první polovině 18. století. Čím je podle vás hra stále aktuální?

Situacemi, do kterých se v ní lidé dostávají. Ty nejsou poplatné době.

Jaké jsou vaše zkušenosti s podobnými staršími komedii? Bývají u diváků populárnější než ty moderní, či naopak? A čím to podle vás je?

To nevím. Já si myslím, že komedie je buď dobrá, nebo špatná. Stejně jako víno.

Hrajete raději v komediích, či vám jsou bližší vážnější role?

V komediích, dobrých, hraji moc ráda. Baví mě ta okamžitá reakce diváka, ta tlaková vlna, na které jedu ještě večer, když usínám. Ve vážnějších rolích si lebedím se stejnou chutí. Prostě nadrobit, jak by řekla naše babička.

Očekáváte nějaké konkrétní reakce od festivalového publika? Nebo se ho spíše obáváte?

Doufám ve smích a těším se.

Hrajete hlavní ženskou roli. Jaká je podle vás Araminta? A máte něco společného?

Araminta je tak zhruba stejně stará jako já, jinak je úplně jiná, protože žije jinak a jinde. Ale zvenku celá já. (smích)

Režisérem komedie je Radovan Lipus, který je pardubickým divákům dobře známý (Duše – krajina šírá). Přiblížte nám, jaký je režisér? Byla to vaše první spolupráce?

Velice pečlivý, milý a pozorný. Poprvé jsem se s panem Lipusem setkala při inscenaci Pýcha a předstudek v roce 2007.

Na co dalšího vedle komedie Falešné našeptávání byste diváky k vám do divadla pozvala?

Třeba na komedii Úča musí pryč. Je to hitovka. Radost pro diváky i nás herce.

Jaké projekty vás čekají v roce 2019?

To se teprve uvidí, až vyjdou obsazení. Sama jsem napjatá.

A na závěr, přijíždíte na festival komedií, jaký humor je vám blízký?

Momentálně asi ten dětský, mých dvou dcer. Připichuji jejich glosy nepravdělně na sociální síť a mají velký úspěch, zřejmě je vydám v budoucnu knižně. (smích)

KrP

Humor je dobrý, nebo špatný, tvrdí Milan Mikulčík

MILAN MIKULČÍK je považován za jeden z největších slovenských hereckých talentů své generace. Již během studií na VŠMU hrával po boku hereckých bardů ve Slovenském národním divadle a za své výkony získal jako první cenu Objev roku v rámci divadelního ocenění sezóny Ceny DOSKY (obdobu českých Cen Thálie). Jeho hereckou virtuozitu mohli diváci vidět v úterní soutěžní komedii **Sedmé nebe** Divadla pod Palmovkou, kde je v současné době v angažmá.

Jak se vám u nás hrálo?

Překvapivě dobře, protože mi vaše jeviště připomíná Palmovku. Cítil jsem se zde proto jako doma. Navíc bych řekl, že dneska vyšlo i společné naladění a míra nasazení. V tomto představení se totiž musí už od začátku i dobře nasadit. Pokud by se tak nestalo, velmi těžce bychom to v průběhu představení doháněli.

Čím podle vás Sedmé nebe diváky zaujalo?

Především vynikajícím textem od Caryl Churchill a nekonvenční režii Edy Kudláče, která pro mě byla chvílemi až terapeutickou. Eda byl pro mě velmi inspirativní. On herce ctí a velmi přirozeně způsobil, že mě role a celá ta práce těšila. Celkově bych řekl, že se sešel na inscenaci vynikající tým lidí – dramaturgyně Iva Klestilová a fakt výborní herci a kolegové, kteří vás ženou vpřed. Myslím, že to celé se v inscenaci zúročilo a že máme divákovi co nabídnout. Je to zrcadlo charakterů, které v sobě nosíme v různých dobách. Taková sprcha neviditelných pout vztahů, falešné lásky, opravdové lásky, která pomůže, moci, krutosti... Prostě všeho, čeho jsme schopni. Takže se chvíli smějete a chvíli vás mrazí.

V druhé části hry ztvárňujete osobu něžného pohlaví. Jak se vám tato postava hraje?

Hraju holčičku a moc si to užívám. Inspirací mi byly dvě holčičky v rodině, ale dětská fantazie je neuchopitelná.

Chtěl byste žít ve viktoriánské éře, v níž se odehrává první část hry?

Nikdy, mám problém žít v této době. Pál bych si žít ve světě, kde se lidé respektují a ctí.

Osm let jste byl členem Slovenského národního divadla. Jaký byl pro vás přechod na českou scénu a hraní v češtině?

Těžký, ale posilující. Tři roky jsem hrál v zájezdovém divadle ArtWay, kde jsem dělal s režisérem Jakubem Korčákem, kterého si nesmírně vážím, jeho verze Hrabala, a tam jsem zjistil, jak je čeština na jevišti těžká a od slovenštiny úplně jiná.

Nemalé zkušenosti máte také s účinkováním na maďarských jevištích. Čemu se smějí právě Maďaři?

Humor je dobrý, nebo špatný, ale nelze ho paušalizovat. Každý se směje něčemu jinému.

Jaký druh humoru je blízký vám?

Který trefně pojmenuje problém a neublíží.

Máte oblíbenou divadelní či filmovou komedii?

Všechno od Tarantina. Jeho humor mi je blízký. Má agresivní formu, ale je o jemných lidských věcech. Černý humor mám rád od Scorseseho v jeho mafiánských filmech.

TreBl